

Agustí Borrell i Calonge,
Degà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya.

L'entrada oficial d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea ha estat l'excusa formal perquè aquest Col·legi, directament o per mitjà del Consell Superior de col·legis, fes una sèrie d'actuacions dirigides a establir nexes d'intercanvi amb els nostres homònims europeus. En aquest sentit, es va celebrar a Madrid, l'abril del 86, un intercanvi amb arquitectes que pertanyen a les organitzacions professionals dels tretze països de la CEE. El desembre de 1986, València va ser la seu d'un intercanvi amb arquitectes del camp de la Universitat i de l'Ensenyament. S'ha programat, per a un futur proper, l'intercanvi amb personalitats relacionades amb el sector de la construcció.

Aquests contactes, importants per al nostre futur, no tindrien sentit si no tinguessin com a objectiu tractar d'aconseguir entre tots una millora de la nostra activitat professional des de l'òptica funcional i, encara molt més important, des d'una òptica cultural i artística.

Aquestes jornades sobre Arquitectura Europea Contemporània que s'han celebrat a Barcelona omplen aquest buit. Un buit que, de fet, no existia ja que des de fa anys aquest intercanvi cultural és el més fluid d'arreu d'Europa. L'Europa unida culturalment és més anterior que no pas les comunitats econòmiques o els intercanvis oficials proto-

laris. I Barcelona era una seu especialment atractiva per aquesta trobada a causa de motius diversos. És cert que Barcelona està de moda. És cert que es parla fins a la sacietat d'una Barcelona olímpica. És cert que la nostra ciutat és visitada per un bon nombre de ciutadans europeus, americans i japonesos que es delecten amb les obres de Gaudí i del Modernisme. Però també és cert que a Catalunya l'Arquitectura és viva i persones como Sert i Coderch, que fa molt poc que ens han deixat, han marcat una empremta especial al nostre país. Nosaltres estem orgullosos d'aquesta herència i disposats a mantenir-la i potenciar-la.

El marc era, per tant, poc discutible i la col·laboració amb la Universitat Menéndez y Pelayo perfectament ajustada a la nostra intenció cultural i divulgadora dels corrents europeus que mitjançant figures destacades de l'arquitectura mereixien la nostra màxima atenció. La llista dels ponents i assistents és significativa. El resum de l'experiència és el contingut d'aquest número de «Quaderns» que avui us presentem.

The official entry of Spain into the European Economic Community has been the formal pretext for this Professional Association's organising, either directly or through the Executive Council of Professional Associations, a series of activities designed to establish exchange links with our counterparts in the rest of Europe: in April 1986 we held an exchange in Madrid with architects belonging to the professional associations of all 13 EEC countries, in December 1986 Valencia was the venue for an exchange with architects in the fields of the University and Education; and there is an exchange programmed for the near future with professionals connected with the building sector.

These contacts, so important for our future, would have no meaning if their objective were not to attempt to achieve together improvements in our professional activity from the functional, and, more important still, from the cultural and artistic viewpoints.

The Sessions on Contemporary European Architecture which have been held in Barcelona were designed to fill this gap that was not really such since this cultural exchange has been the most fluid in the whole of Europe. A culturally united Europe is much older than economic communities or official exchanges for reasons of protocol. And Barcelona was an especially attractive venue for these sessions. It is true that Barcelona is currently in fashion; it is true that talk of Olympic Barcelona goes on *ad infinitum*; it is true that our city is visited by an enormous number of European, American and Japanese citizens who delight in the works of Gaudí and Modernism. It is also true, however, that architecture is alive in Catalonia and figures such as Sert and Coderch have left a special imprint upon our country. We, in turn, are proud of this heritage and are determined to preserve and potentiate it.

The collaboration from the Menéndez y Pelayo University perfectly interpreted our cultural intentions and desires to divulge those European currents which deserve the closest attention. This issue of "Quaderns" which we present today is a synthesis of that experience.

**PRESENTATION OF THE CONFERENCE
ON CONTEMPORARY EUROPEAN
ARCHITECTURE**

● **PRESENTACIÓ DE LES JORNADES D'ARQUITECTURA EUROPEA CONTEMPORÀNIA**

Albert Broggi
Coordinador dels cursos
de la UIMP a Barcelona

The papers presented at the Seminars organised around the theme "Contemporary European Architecture" consisted of a series of works or projects understood as a synthesis of ideas and as a reflection on a cultural reality.

The intention of the Seminar was not to make a general interpretation of what current architecture stands for or how it is made. The crisis in the idea of modernity and of progress has broken the leading thread which permits interpretations and general theories.

A situation of this type lends itself to a very positive component. Work is being undertaken to resolve new and different problems. Each project proposes to be a creative work that offers solutions to a specific and complex reality.

It seems as through the crisis of the cultural paradigm of modernity once again enters into the field of creativity. There is a renewed movement towards craftsmanship, towards work well done. Reality is analysed, problems are posed and solutions are found. Fashions or currents that create a language which tends to simplify reality and is understood as a known entity, or that offer pre-fabricated solutions and shun mid-project dialectics, are no longer valid. This phenomenon of fragmentation has a very wide cultural spectrum that not only includes architecture, but also a large part of those great cultural manifestations such as painting, music and cinema.

The sessions which are transcribed here dealt with contrasting the experiences of different European architects; practising professionals, directors of magazines of architectural criticism and those involved in both of these activities. They are all intellectuals in the sense that they are capable of reflecting and theorising on what they do.

The current difficulty in finding rules which permit generalisations when defining or labelling phenomena, makes the analysis and the contrasting of experiences and projects an important task. I believe that this conference, the result of which are seen in its papers, has evolved towards offering a centre for debate and an atmosphere for comparing and contrasting different positions and focal points.

At the same time, I also believe, however, that this has been possible thanks to the role rightfully played by the magazine "Quaderns": which has acted as the backbone to the conference.

Les ponències presentades al Seminari que duia per títol «Arquitectura europea contemporània» feien referència a una sèrie d'obres o projectes entesos com a síntesi d'idees i com a reflex d'una realitat cultural.

La intenció del Seminari no era pas fer una interpretació general de quina és i com es fa l'arquitectura actual: la crisi de la idea de modernitat i de progrés ha trencat el fil conductor que permetia interpretacions i teories generals.

Una situació d'aquest tipus té un component molt positiu: s'està treballant per resoldre problemes nous i diferents. Cada projecte vol ser una obra creativa que doni solucions a una realitat específica i complexa.

Sembla que amb la crisi del paradigma cultural de la modernitat s'entra de bell nou en el terreny de la creació. Es torna novament a l'ofici, a la feina ben feta: s'analitza la realitat, es plantegen problemes i es donen solucions. Es deixa de funcionar per modes o corrents que creen un llenguatge que tendeix a simplificar la realitat i a donar coses per sabudes, que ofereix solucions prefabricades i oblida la dialèctica medi-projecte. Aquest fenomen de disgregació té un abast cultural molt ampli ja que no solament es produeix en el camp de l'arquitectura sinó també a una bona part de les grans manifestacions culturals: pintura, música, cinema, etc.

Les sessions que es transcriuen aquí tractaven precisament de confrontar experiències de diversos arquitectes europeus, gent que té obres com a professionals, que col·labora o dirigeix revistes de crítica arquitectònica o que fa totes dues coses. Tots són intel·lectuals en el sentit que són capaços de reflexionar i teoritzar sobre allò que fan.

La dificultat actual de trobar regles que permetin generalitzar a l'hora de definir o etiquetar fa justament important l'anàlisi i la confrontació d'experiències i projectes. Jo crec que aquest seminari, el resultat del qual són les seves ponències, ha fet precisament aquest paper de centre de debat i d'àmbit de confrontació de posicions i d'enfocaments diferents, al qual correspon, per dret propi, la tasca de la revista «Quaderns», promotora d'aquestes jornades.